

El "deseado" retorna a Madrid

Va néixer a la Pobla de Segur, al Pallars Jussà, fa 51 anys, però no va arribar al PSC fins l'any 1993 provinent de l'agrupació del PSOE de Majalahonda, on residia. De fet, Josep Borrell, malgrat el seu origen geogràfic, ha fet tota la carrera política a Madrid. Només fa cinc anys que gràcies al pont aeri treu el cap per la política catalana. El seu pas pel PSC s'ha caracteritzat per despertar àmplies simpaties entre la base del partit i una profunda desconfiança entre els quadres dirigents, sense arribar mai a trobar quin paper li tocava representar.

El mes de febrer de 1994, passejant pels passadissos de l'hotel de Sitges on se celebrava el fatídic setè congrés del PSC, Borrell va descobrir l'estima i l'escalf que li donaven molts militants i quadres del partit. Enmig de la crisi generada en aquell congrés, en què l'aparell del partit capitanejat per Josep Maria Sala va promoure el cop d'estat contra l'aleshores primer secretari Raimon Obiols, el noi de la Pobla es va sentir estimat. I es deixava estimar.

La projecció aconseguida gràcies al seu pas per Madrid feia que la seva figura comencés a despuntar en un partit decapitat i sense lideratge clar. Els dubtes de Serra a l'hora d'assumir en aquells moments el lideratge del PSC van fer que alguns dirigents de l'aparell comencessin a jugar amb la possibilitat de Borrell com a primer secretari. El seu discurs brillant, incisiu i populista, envernissat d'esquerranisme i aferrissadament jacobinista, el convertia en aquell candidat ideal per enfrontar-se al nacionalisme de Jordi Pujol. En aquells moments, Obiols havia perdut el control del partit, Serra encara no havia hagut d'abandonar precipitadament la vice-presidència del govern espanyol i Maragall continuava encara a l'alcaldia, assaborint i escurant els últims records del somni olímpic.

L'escalf dels militants el va con-

ARXIU / EFE

Les relacions entre Narcís Serra i Josep Borrell no han estat mai gaire fluides. Els socialistes catalans es mantenen oficialment neutrals en la pugna entre Borrell i Almunia, tot i que el primer recull amplis simpaties entre els dirigents territorials del PSC.

vertir en el membre de l'executiva més votat en el congrés de Sitges, amb el vuitanta per cent dels vots i va aconseguir d'entrar en el comitè d'acció política, un sanedrí provisional on cinc màxims dirigents del PSC van administrar el període de transició fins al vuitè congrés, fet a l'octubre del 1996, en què es consumà l'anunciat relleu d'Obiols per Serra. Una vegada més, Borrell va ser el membre de l'executiva més votat. L'arribada de Serra no va ser, però, una bona notícia per Borrell. És coneguda la poca cordialitat de la seva relació, una distància que es remunta a l'etapa en què compartien cartera en el govern González. El punt crític de les seves relacions arribà en el darrer congrés del PSOE, quan des del PSC s'insinuà que si Serra no entrava a l'executiva federal, tal com pretenia Joaquín Almunia, promourien com a candidat a la secretaria general del PSOE Josep Borrell. La catxa va funcionar, Serra va entrar al màxim òrgan dirigent del PSOE, però, una vegada més, Borrell era només un nom, un espantall, utilitzat interessadament.

La incertesa sobre qui serà el candidat socialista a les properes autonòmiques ha fet que Borrell torni a sortir a les travesses. Ja va passar a les últimes autonòmiques de 1995, quan el seu nom va ser utilitzat per intentar frenar la can-

didatura de Joaquim Nadal, i ara tornava a sonar com a alternativa a Maragall, en cas que aquest acabés declinant d'encapçalar la candidatura. Els encarregats de promoure'l sempre han estat els mateixos: els dirigents territorials del partit, principalment els *capitans* de la federació de Barcelona. Curiosament la mateixa federació que va mantenir un important enfrontament amb Maragall durant el seu últim mandat i que ara recela que l'ex-alcaldede tingui carta blanca si finalment accepta encapçalar la llista a les autonòmiques.

Però Josep Borrell, cansat d'esperar, tip de ser candidat virtual a tot i veient que el temps se li escapa, ha decidit fer un pas endavant. La neutralitat expressada pel PSC li preocupa poc. Li permet alliberar-se d'etiquetes territorials incòmodes, com la de català, i sap que si ho necessita, part de l'aparell del partit pot respondre. Tampoc Serra, que no oblida el trèngol del darrer congrés del PSOE, s'ha mostrat gaire entusiasmat per Almunia. La tarda del dia del seu sant, el passat dia 19 de març, Borrell va decidir tornar a jugar la cursa de la política espanyola, la que per ell és la lliga de primera divisió. La que sempre ha preferit jugar i en la qual no vol perdre la titularitat.

Pere Martí